

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΑ ΘΕΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ

Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω σποτ

Γιατί όλες οι γυναίκες στη διαφήμιση είναι καλύτερες από μένα; Όλες ανεξαιρέτως μου βάζουν τα γυαλιά. Πιο όμορφες. Πιο ικανές. Πιο γελαστές. Πιο κομψές. Πιο αποτελεσματικές. Πιο πετυχημένες. Πιο καλές σύζυγοι. Πιο καλές μαμάδες. Πιο καλές νοικοκυρές.

Αυτές οι βιονικές γυναίκες ζουν ευτυχείς στη Χώρα του Υπέρλαμπρου Σποτ. Ποτέ δεν έχουν κανένα πρόβλημα. Κι όταν έχουν, το « σωστό» προϊόν το λύνει αυτομάτως. Η απάντηση, στο κατάλληλο ράφι του σουπερ μάρκετ. Σαπούνι, οδοντόκρεμα, ρολό υγείας, κονσέρβα, αναψυκτικό. Η απάντηση. Μοναξιά, αδιέξοδο, στρες, η δύσπνοια που σε πιάνει όταν δεν μπορείς να τα βγάλεις πέρα, το παιδί, η δουλειά, το μαγείρεμα, οι λογαριασμοί, η βρύση που στάζει, η ζωή που στάζει...

Γιατί όλες οι γυναίκες στη διαφήμιση είναι καλύτερες από μένα; Με παραμονεύουν κρυμμένες στη συσκευή της τηλεόρασης. Ελλοχεύουν, πάνοπλες, να μου σπάσουν τα νεύρα. Μόλις πατήσω το τηλεκοντρόλ, κάνουν έφοδο στην κρεβατοκάμαρά μου. Χαράματα, μακιγιαρισμένες, κραγιόν, πούδρα, μάσκαρα, το τέλειο συνολάκι, γόβα δέκα πόντους μέσα στην κουζίνα. Μια κουζίνα ασορτί. Απαστράπτουσα. Χωρίς φλιτζάνια λερωμένα, πετσέτες στο πάτωμα, σκουπίδια στο πλακάκι. Όλα γυαλιστερά σαν εξώφυλλο λάιφσταιλ.

Έτσι τη θέλω τη ζωή μου. Γυαλιστερή σαν εξώφυλλο λάιφσταιλ. Κουράστηκα. Βαρέθηκα. Και εργαζόμενη και μητέρα και νοικοκυρά και ανεπαρκής. Βαρέθηκα τους μαύρους κύκλους στα μάτια. Βαρέθηκα την κόκκινη ρόμπα σαν τη χήρα Μήτση. Βαρέθηκα να σέρνομαι σε καπιτονέ παντόφλες. Θέλω να φύγω από αυτό το σπίτι. Θέλω να φύγω από αυτή την πόλη. Θέλω να γίνω πολίτης στη Χώρα του Υπέρλαμπρου Σποτ.

Εκεί όλα τα σπίτια έχουν κήπο. Όλοι οι κήποι έχουν γκαζόν. Όλα τα γκαζόν είναι φρεσκοκουρεμένα. Τα λουλούδια ολάνθιστα. Οι καιρικές συνθήκες αναλλοίωτες. Το κλίμα εύκρατο. Λιακάδα, δέντρα, ζωάκια, πουλάκια σαν έκθεση ιδεών στην Τετάρτη Δημοτικού.

Οι άντρες ψηλοί, γοητευτικοί, χαμογελαστοί. Τα παιδιά ευγενικά, υπάκουα, πανέμορφα. Τα χαμόγελα πλατιά χωρίς τερηδόνα και ουλίτιδα. Ένα κόκερ σπάνιελ στο ντεκόρ. Πέντε κουτάβια, έτσι να βρίσκονται. Οικογένειες μακάριες τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους. Φιλανάδες διασκεδάζουν ρίχνοντας αλεύρι η μία στην άλλη. (Εγώ, πάλι, γιατί είμαι τόσο ανάποδη; Γιατί αν κάποια μου αλεύρωνε το καινούργιο μου πουλόβερ θα γινόμουνα έξαλλη;).

Ο σύζυγος τη φιλάει τρυφερά.

« τι καλά θα φάμε σήμερα;»

Κι εκείνη ανοίγει μια κονσέρβα. Την αδειάζει στα πιάτα, τη σερβίρει στο τραπέζι. Και όλοι την αποθεώνουν. Άναυδοι από τη μαγειρική της δεινότητα. Κανένας δεν της πετάει την κονσέρβα στη μούρη. Κανένας δεν της λέει « καλά, πάλι με κονσέρβα θα τη βγάλουμε; Όλη μέρα δεν ήξερες να ρίξεις μια χεριά μακαρόνια στην κατσαρόλα;».

Όμως στη Χώρα του Υπέρλαμπρου Σποτ τα ζευγάρια δεν μαλώνουν ποτέ. Δεν χωρίζουν ποτέ. Διαζύγια δεν υπάρχουν. Απιστίες, εκνευρισμοί, τσακωμοί, καβγάδες, εντάσεις, διαψεύσεις, όνειρα που δεν εκπληρώθηκαν, εφιάλτες που εκπληρώθηκαν στο ακέραιο δεν υπάρχουν.

Τα παιδιά εισβάλλουν στο σπίτι ουρλιάζοντας. Το φούτερ τους, θεοβρώμικο. Πάνω του, της κάτω γης τα χώματα. Σοκολάτες, λάσπες, κέτσαπ, τρίχες του σκύλου κολλημένες, μια αηδία απεριγραπτή.

Κι αυτή η μαμά η υπέροχη μαμά μόλις το βλέπει, την πιάνει μια αγαλλίαση. Μια ψυχική ανάταση. Αντί να βάλει τις φωνές, αντί να πάθει υστερία, αντί να κόψει τις φλέβες της που τζάμπα το έτριβε μιάνιση μέρα να καθαρίσει αυτή ενθουσιάζεται. Τι καλά που το παιδί της έχει γίνει ένα σίχαμα. Έτσι θα έχει την ευκαιρία να δοκιμάσει το καινούργιο της απορρυπαντικό.

Και το δοκιμάζει. Και μέσα σε τρία δευτερόλεπτα το φούτερ από σκέτη αηδία, μετατρέπεται στα άγια των αγίων. Άσπιλο, άμωμο και αμόλυντο. Δεν προφταίνει να το εμβαπτίσει στα ύδατα, νάτο του κουτιού.

Εμένα αυτό γιατί δεν μου κάθεται; Γιατί χτυπιέμαι, κοπανιέμαι, γδέρνω τα δάχτυλά μου, κι ο λεκές στη θέση του, αξιοπρεπής κι αμετακίνητος, μου βγάζει τη γλώσσα;

Όχι, δεν φταίει το απορρυπαντικό. Δεν φταίει ο λεκές. Δεν φταίει το φούτερ. Φταίω εγώ. Εγώ. Είμαι η χειρότερη. Όλες οι γυναίκες στη διαφήμιση είναι καλύτερες από μένα. Όλες με νικάνε. Όλες φτάνουν στο νήμα πριν από μένα. Όλες παίρνουν το κύπελλο όσο εγώ μένω τελευταία και καταιδρωμένη στα αποδυτήρια της ζωής μου.

Έτσι θέλω να γίνω. Όλη μου η ζωή, μετά το σήμα μιας διαφημιστικής εταιρείας. Ζωή « συμπακνωμένη» σε τριάντα δεύτερα. Χωρίς αισθήματα. Χωρίς ατέλειες. Χωρίς αδυναμίες, αγωνίες, φοβίες, χωρίς ψυχικές αιμορραγίες. Έτσι θα γίνω.

Μαμά, όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω σποτ.

Έλενα Ακρίτα, « Τα Νέα», 18/3/2000

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Να γίνει περίληψη του κειμένου (μ. 25)
2. Ποια χαρακτηριστικά του διαφημιστικού λόγου εντοπίζετε στο απόσπασμα; (μ. 7)
3. α) Σε ποιο γραμματειακό είδος ανήκει το κείμενο;
β) Τι πετυχαίνει η συγγραφέας με τη χρήση των ερωτήσεων; (μ. 6)
4. δεινότητα, μακάριες, ελλοχεύουν, άσπιλο, αξιοπρεπής: να βρεθούν τα αντώνυμα. (μ. 5)
5. Να ετυμολογήσετε τις παρακάτω λέξεις και έπειτα να δημιουργήσετε από το β' συνθετικό μία παράγωγη (απλή ή σύνθετη): εύκρατο, αποθεώνουν, εντάσεις, μετατρέπεται, αμετακίνητος. (μ. 5)
6. Όλη μου η ζωή, μετά το σήμα μιας διαφημιστικής εταιρείας. Ζωή « συμπακνωμένη» σε τριάντα δεύτερα. Χωρίς αισθήματα. Χωρίς ατέλειες. Χωρίς αδυναμίες, αγωνίες, φοβίες, χωρίς ψυχικές αιμορραγίες: Να αναπτύξετε το νόημα της περιόδου σε μία παράγραφο 60 – 80 λέξεων. (μ. 12)

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΛΟΓΟΥ

Το πνευματικό κέντρο του δήμου σας διοργανώνει μια ημερίδα με θέμα τη διαφήμιση. Εσείς καλείστε ως εκπρόσωπος να αναλύσετε σε εισήγηση για ποιους λόγους η διαφήμιση απευθύνεται κατά κύριο λόγο στη γυναίκα και στο παιδί; Κάτω από ποιες προϋποθέσεις μπορεί να περιοριστεί το φαινόμενο; (400 -500 λέξεις). (μ. 40)

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ :
ΨΑΡΡΑΣ Ι.- ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ Φ. - ΠΟΡΓΙΑΛΙΔΟΥ Ν. –
ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΗ Ε.